

de schatkamer in de boom

A.G. LAMERIS-BOLT

DE SCHATKAMER IN DE BOOM

A. G. LAMERIS-BOLT

de schatkamer in de boom

GEILLUSTREERD DOOR CORRIE VAN DER BAAN

UITGAVE W. D. MEINEMA NV – DELFT

hoofdstuk I

Het is stil in de grote tuin van het deftige huis.
Er klinkt zelfs geen kinderstemmetje.

Soms zie je achter de grote glazen deuren van de serre een oude mevrouw zitten. Ze drinkt er een kopje thee. Of ze leest in een boek of zit wat te breien.

Haar eigen kinderen zijn al groot. Die wonen niet meer bij haar.

Nu is het heel stil geworden in het grote deftige huis. In de tuin hoor je alleen maar het zingen van de vogeltjes.

Soms komt er een grote witte poes. Die springt . . . tjoep . . . van de tuinmuur op het grasveld. .

Die poes heet Witje. Ze woont in een van de kleine huisjes die achter de tuinmuur staan.

Op haar witte pootjes loopt Witje heel zachtjes op het gras. Haar staart zwaait heen en weer.

Haar groene oogjes gluren naar alle kanten.

Wat zit daar op die gele paardebloem?

Een vlinder?

Wacht, die zal Witje eens pakken!

Heel voorzichtig sluipt ze dichterbij. . .

Mis poes! Het vlindertje vliegt weer verder. Naar een andere bloem.

Witjes poot slaat vergeefs in de lucht. . .

Ze begint zich nu wel wat alleen te voelen in die grote stille tuin.

Ze miauwt even.

Ze roept haar speelvriendjes uit de andere huizen.

Kijk, daar komen ze al!

Zwart-Jan met zijn roetzwart velletje. En Oele, de grijsgestreepte kater.

Voor die sterke, wilde Oele is Witje eigenlijk wel een tikkeltje bang. Maar Zwart-Jan helemaal niet! Daarom durft Witje wel met Oele te spelen, als Zwart-Jan er maar bij is.

Met z'n drietjes dollen ze in het groene gras. Ze spelen krijgertje en vliegen in wilde vaart tegen de stam van de oude kastanjeboom omhoog.

Dan vliegen vader 'en moeder Houtduif verschrikt met luid vleugelgeklepper uit de boom.

Ze hebben nog wel juist daarin hun nest gemaakt, omdat ze het in deze tuin zo heerlijk rustig vinden.

Maar op die wilde katten hebben ze niet gerekend. Rroekoe, rroekoe! Laat ons toch met rust, nare katten!

Rroekoe, rroekoe. Ga toch gauw weer weg! Witje en Oele zijn allang weer bij de stam van een beukeboom opgerend. Die staat ook in de tuin.

Zwart-Jan rent hen achterna. Hij wil net het puntje van Oeles staart pakken. Maar Oele springt met een reuzensprong boven op de tuinmuur.

Gelukkig! Moeder Houtduif kan weer rustig op haar eitjes gaan zitten broeden.

En vader Houtduif zal – roekoe-roekoe – wel een oogje op die wilde rakkers houden. Roekoe! O, zo!

Daar komen twee eksters aanvliegen. Die hebben hun nest ook al in de kastanjeboom.

Nou, je zou wel vreemd opkijken, als je eens in dat nest mocht gluren! Dat zijn me even een stel rakkers, die twee!

Alles, wat maar een beetje glinstert en blinkt, nemen ze in hun sterke snavel mee naar hun nest. Een stukje glas, en een dekseltje van een jam-potje, een stukje glimmende witte zij, een koperen schroefje. En . . . een zilveren lepeltje!

O, als de oude mevrouw dat eens wist! Van dat zilveren lepeltje . . .

Of als Annie, het meisje, het eens wist . . .

Wij weten het nu wel. Maar niemand anders weet het nog. Het ligt er ook nog maar net!

hoofdstuk 2

Het is op een warme middag.

Annie zet het theeblad op de rieten tafel in de serre.

Op dat theeblad zet ze, heel voorzichtig, twee blauwe kopjes. Ook een suikerpot en een melk-kannetje. Op het glazen lichtje, dat ze aansteekt, komt een zilveren theepot te staan. En in het lepel-vaasje doet ze twee zilveren lepeltjes.

Ziezo, nu nog het trommeltje met de koekjes er bij. Dan is alles klaar.

Pfff, wat is het warm vandaag!

Wat schijnt de zon heet door de hoge ramen naar binnen!

Wacht, Annie zal de deuren een klein eindje open schuiven. Dan wordt het er wat koeler.

Nu moet ze even de oude mevrouw wakker maken. Die doet haar middagdutje.

Dan klimt Annie de trap op naar de zolder. Daar heeft ze haar kamertje. Ze wil zich gaan wassen en een schone jurk aantrekken.

Nu is er dus niemand in de serre. Er is ook niemand die gezien heeft dat Annie alles klaar gezet heeft.

Niemand?

Dat denk je maar!

Heb je dan niet die glurende kraalooogjes van Ekko, de ekster, gezien, Annie?

Die zwarte ogen van Ekko, die tussen de bladeren van de kastanjeboom door alles gezien heeft?

Nee hoor, Annie kan Ekko niet zien. De bladeren maken een donker holletje voor Ekko.

Maar vanuit dat donkere holletje ziet Ekko wel alles wat Annie doet! O, hij kan zijn oogjes niet afhouden van die schitterende, glimmende theepot. Tjonge, als hij die eens zou kunnen meenemen naar het nest . . . Wat zou Ekka, zijn vrouwtje grote ogen opzetten en blij lachend schateren!

Hij ziet Annie weggaan.

Nu is het weer zo stil in de tuin. Alle poesen houden ook hun middagslaapje.

Ekka zoekt wormen in de tuin van de buren.

Brutaal vliegt Ekko tot voor de drempel van de serre. Zijn zwarte kop draait naar links en naar rechts.

Niets of niemand te zien? Wip, dan op de drempel en . . . wip, op de leuning van de stoel van de oude mevrouw! O, als ze het wist . . .

Wip, nu op de rand van het theeblad. De theepot is toch groter, dan Ekko dacht. Vanuit de kastanjeboom leek hij kleiner. Zou hij die theepot wel mee kunnen nemen? Natuurlijk, hij is toch sterk?

Hup, de snavel om het handvat van de theepot.

Au, wat is dat?

Het handvat is gloeiend heet!

Hij brandt zijn ekstertong! Wat is dat een raar gevoel! Maar hoe kon hij dat weten? Hij heeft nog nooit zijn tong gebrand!

Oei, wat is hij daarvan geschrokken.

Hij wipt vlug terug op de leuning van de stoel.
Au, wat een pijn!
Aan die theepot komt hij niet meer. . .
Toch wel jammer, want hij glimt zo prachtig!
Het is net een spiegel. Hè, wat leuk! Ekko ziet zichzelf in de gladde, glimmende buik van de theepot!
O, wat vindt hij zichzelf mooi!
De zwarte veren van zijn kop glanzen in het zonlicht. En wat zijn de witte veren mooi schoon!
En kijk eens naar zijn lange staart, die zo prachtig groen glanst!
Geen wonder, dat Ekka zo trots op hem is . . .!
Jammer toch, dat hij nu niets heeft om voor zijn vrouwtje mee te nemen. Wat zou ze blij zijn geweest. Wacht eens, wat blinkt daar zo in dat vaasje?
Twee lepeltjes!
Die zijn ook mooi. Die hete theepot, nee dat gaat niet. Maar zo'n lepeltje is toch ook best prachtig.
Hup, weer terug op de rand van het theeblad.
Och, dit is kinderwerk!
Hij stoot met zijn snavel tegen de kopjes. Die rammelen op de schoteltes.
Daar heeft hij al een lepeltje in zijn snavel.
Het maakt wel een beetje geluid, als hij het uit het vaasje trekt . . . Maar niemand hoort het.
De oude mevrouw is nog op haar kamer. En Annie is helemaal boven op de zolder.
Met het lepeltje in zijn snavel, hipt Ekko weer op de drempel.

Dan klapwiekt hij naar zijn nest.
Daar legt hij het bij de andere schatten neer.
Blij roept hij Ekka met een schaterend geluid.
Daar komt ze al aanvliegen.
Nee maar! Wat is die blij, als ze ziet wat Ekko
voor haar meegebracht heeft.
Ze neemt het lepeltje op in haar snavel.
Dan legt ze het weer neer. Ze gaat op de rand van
het nest zitten. Zo kan ze het nog eens goed be-
kijken. En wat kijkt ze trots naar Ekko!
Die wordt daar zo gelukkig van!
Zal hij het andere lepeltje ook nog halen?
Dan is zijn vrouwtje nóg trotser op hem.
Maar het kan niet meer. De oude mevrouw is in de
serre gekomen.
Ekko ziet haar zitten in haar stoel.
Jammer!

hoofdstuk 3

Nu, dan gaan Ekko en Ekka de tuin maar weer in. Ekka legt eerst nog een paar takjes over het lepeltje. Niemand, die hun geheim weet . . .

Met veel lawaai strijken ze op het grasveld neer. De oude dame ziet dat wit-en-zwart gefladder wel. Ze kijkt ernaar.

Ondertussen breidt ze aan een wit broekje. Een heel klein broekje. Dat is zeker voor een heel klein kindje.

Als Annie binnenkomt, legt mevrouw het breiwerk neer. Ze gaat een kopje thee inschenken. Ze doet suiker in het kopje. Dan schenkt ze de thee erin. Ze doet er een scheutje melk bij.

„Hé,” zegt ze, „je hebt maar één lepeltje in het vaasje gedaan, Annie.”

Eén lepeltje? Annie weet héél zeker, dat het er twee waren! En dat zegt ze ook.

„Nee kind, je zult je wel vergissen. Misschien ligt dat andere lepeltje nog in de keuken.”

Annie gaat zoeken.

Nee hoor, het is ook niet in de keuken.

Het is nergens!

Mevrouw wordt een klein beetje boos.

„Het móet er zijn. Je kijkt zeker met je neus. Ga nog eens even heel goed zoeken.”

Annie zoekt weer overal. In de gootsteen, op de tafel. En ook onder de tafel. Zelfs in de vuilnisbak.

Maar het lepeltje is er niet.

En ze weet het toch heus wel héél zeker.

Ze heeft twee lepeltjes in het vaasje gedaan.

Mevrouw moppert op haar.

Annie gaat huilen.

Ze vindt een standje héél erg.

Nu denkt mevrouw, dat zij niet goed op de lepeltjes gepast heeft.

En dat heeft ze toch heus wél gedaan.

Het wordt een verdrietige middag.

Maar daar weten Ekko en Ekka niets van!

Die spelen heerlijk krijgertje met Oele en Zwart-Jan en Witje . . .

Ha, die Oele!

Die zou wát graag een van de eksters willen vangen, maar die zijn hem veel te slim af.

Ze plagen Oele. Ze gaan midden op het grasveld zitten en doen net, of ze ijverig wormen pikken uit de grond. Oele sluipt door de hoge varens naar hen toe.

„Ha, zo zien ze me lekker niet”, denkt hij. Hij sluipt nog een beetje dichterbij.

Je hoort hem helemaal niet lopen. Zó zacht gaan zijn pootjes!

Met een reuzensprong schiet hij op Ekko af . . .

Háháháhá, schateren Ekko en Ekka.

Ze vliegen vlug naar de laagste tak van de pereboom.

Daar gaan ze op het uiterste puntje zitten.

Door de schok vallen er veel tere, witte blaadjes van de perebloesem naar beneden.

Plagend kijken ze naar Oele. Die blijft verbaasd
midden op het grasveld zitten.

Dan loopt hij naar de boom toe.

Hij kijkt omhoog naar die twee plaaggeesten.

Haha, al die bloesemblaadjes vallen nu op Oeles
grijze kop. En ook op zijn rug.

En op zijn staart!

Boos schudt Oele ze af.

Wacht maar! Op die tak kan hij ook wel komen!

Maar als hij met een vaart tegen de stam opvliegt,
zijn Ekko en Ekka al weer bij de varens.

Nu pikt Ekko echt een vette regenworm uit de
grond!

Zwart-Jan en Witje willen hun vriend Oele een handje helpen.

Ze komen van de andere kant aanrennen.

De eksters hippen bedaard, met grote sprongen naar het bed met de kleurige viooltjes.

Ze wroeten in de zwarte donkere grond.

O wee, daar komt de oude dame naar buiten.

Ze is nog boos op Annie.

Om het zilveren lepeltje dat weg is.

En daarom wordt ze nu ook boos op die wildebrassen in haar tuin.

„Ksst! Gaan jullie weg, rakkers! Ksst, vooruit! Uit mijn mooie viooltjes! Wég!”

Ze stampt met haar voet op het grind.

Verschrikt gaan de poesen weg.

Ze springen gauw op de hoge tuinmuur.

Ekko en Ekka vliegen haastig naar de kastanjeboom.

Nu wordt het weer o zo rustig in die grote tuin . . .

hoofdstuk 4

't Is een paar weken later.

Op een morgen kijken Ekko en Ekka verbaasd naar het grote huis.

Zie eens, de balkondeuren boven staan wijd open.

Op het balkon staat een box!

In die box zit een schattig klein kindje.

Het heeft lichtblonde krulletjes.

Die zijn zo zacht als zij.

Haar oogjes zijn zo blauw als vergeet-mij-nietjes.

Haar jurkje ook.

Daar zitten smalle witte kantjes aan.

Ze heeft blote voetjes. Die zijn lekker bruin.

Het is een heel vrolijk kindje.

Het teut en tatert de hele dag door: „Ta, ta, ta, ma-ma-ma, papa.”

Hè, daar wordt de hele tuin vrolijk van!

Ekko en Ekka gaan schater-kwetteren van plezier.

Dat past net bij die rakkers, zoveel vrolijkheid.

Maar Ekko en Ekka zijn ook niet meer met hun tweetjes hoor!

In hun nest zit Ekkepukkie, hun eksterjong.

Als Ekkepukkie groot genoeg is om te gaan vliegen, mag hij ook mee in de tuin.

Krijgertje spelen met de poesen!

Maar nu zit hij nog rustig in het nest.

Dat vindt hij mooi genoeg.

Welk vogeljong heeft nu ook zo'n prachtig nest met een zilveren lepelkje erin?

Dat lepelkje blinkt wel niet zo mooi meer als eerst.

Toen had Annie het net glimmend gepoetst.
Het is erg vuil geworden, maar Ekkepukkie vindt
het toch prachtig. Hij pakt het soms in zijn snavel-
tje en speelt er wat mee.
Ekko en zijn vrouwtje gaan op een tak van de kas-
tanjeboom zitten.
Zo zijn ze vlak bij het kindje, dat zo vrolijk is.
En dat hen ook zo vrolijk maakt.
Terwijl Ekkepukkie in z'n nest met het lepeltje
speelt, speelt het kindje met een rode bal.
Die rode bal zit aan een witte steel.
In zijn holle buik zitten kleine rammelsteentjes.
Hoor, hoe het rammelt.
Wat mooi!
Het kindje danst van plezier.
Om dat mooie geluidje, dat ze zelf maakt.
Ze kraait: „Tatata!”
Ekko en Ekka worden er helemaal opgewonden
van.
„Krrè-krrè, haha,” schateren ze.
Het kindje kijkt verbaasd op.
Waar komt dat geluid vandaan?
Ze ziet de zwart-met-witte vogels zitten. Ze roept:
„Da-da-da!”
Wat hebben ze een plezier met elkaar, dat kindje
en de vogels.
Maar nu vliegen Ekko en Ekka weg.
Ze moeten wormen gaan zoeken.
Lekkere, vette wormen.

Die moeten ze naar Ekkepukkie brengen, want die schreeuwt al van de honger

Door de open balkondeuren komt de moeder van het kindje. Ze pakt haar kleine lieveling uit de box, om haar binnen een bordje pap te gaan voeren. Met het kindje op haar arm blijft ze nog even op het balkon staan.

Het kindje wijst naar de eksters in de tuin en roept: „Da-da-da, da-da-da.”

Moeder ziet de vogels ook. Ze zegt: „Dat zijn eksters.”

Het kindje brabbelt haar na: „E-è-è!”

Nee, nu is het nooit meer zo stil in die grote tuin van het deftige huis . . .

Nu woont het kindje met haar pappie en mammie in de grote balkonkamer.

Ze woonden eerst heel ver weg. In een land, waar het altijd heel warm is.

Toen kwamen ze naar Holland.

Pappie ging een huis voor hen drietjes zoeken.

Maar er was niet één huis leeg voor hen.

Het grote, deftige huis was toch veel te groot voor de oude mevrouw en Annie. Daarom konden ze in de balkonkamer gaan wonen.

Anders waren de balkondeuren altijd gesloten.

Nu staan ze vaak wijd open.

Als de zon heel erg schijnt, zet mammie een kleurige parasol boven de box. Oranje met groene strepen

Nu kan de zon niet zo fel op dat blonde krullebolletje schijnen.

Wat is er voor het kindje veel te zien in de tuin!
Daar heb je allereerst Ekko en Ekka.

En al gauw krijgt Ekkepukkie zijn eerste vlieglessen.
Hij fladdert angstig, met veel geschreeuw, maar zo'n beetje rond.

Het kindje ligt er met wijdopen ogen naar te kijken. En te luisteren.

En dan heb je nog Witje en Oele en Zwart-Jan.
Die hebben eerst ook vreemd opgekeken naar dat kindje daar boven op het balkon.

Ze gingen nog mallere sprongen maken op het grasveld. Dan juichte het kindje daar hard om, van plezier.

En vergeet niet de familie Houtduif!

Die hebben intussen eventjes vijf jongen in hun nest gekregen! Alle eitjes zijn uitgekomen.

Vader en moeder Houtduif hebben het er verschrikkelijk druk mee.

Al die hongerige bekjes met eten te vullen, dat valt niet mee hoor!

De hele dag hoor je vleugelgeklepper en een zacht rroekoe, rroekoe . . .

Mooie muziek is dat!

Soms ligt het kindje lui op haar rugje.

Ze luistert naar al die geluiden.

Het klinkt als een wiegeliedje. Ze wiegen haar in slaap.

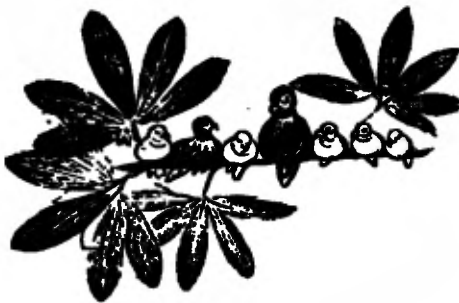
Met de mollige armpjes wijd uitgestrekt ligt ze te slapen.

Ook hoor je mamma vaak vrolijke kinderliedjes zingen voor haar kleintje.

Aan de waslijn wapperen kleurige kleertjes, als vlaggetjes in de wind.

O ja, er is zoveel veranderd in dat stille huis.

En in die tuin waar het anders altijd ook maar zo stil was.

hoofdstuk 5

Ekkepukkie groeit en groeit. Net als de jonge houtduifjes.

Die hebben nu ook al vlieglessen. Van vader en moeder Houtduif.

Het is moeilijk hoor. Ze vliegen nog heel stuntelig. Van de kastanjeboom naar de dakgoot. Van de dakgoot naar de beukeboom.

Maar ze vliegen toch al een beetje. De hele dag hoor je hun vleugelgeklepper in de tuin.

„Rroekoe, rroekoe,” roept vader Houtduif. „Goed zo, rroekoe!”

En weet je wie nog meer zo hard gegroeid is . . . ?
Het kindje!

Zo hard zelfs dat ze het blauwe jurkje met de witte kantjes niet meer aankan.

Nu heeft mammië een nieuw jurkje voor haar genaaid. Wit, met kleine bloemetjes.

Dat past net bij zo'n vrolijk kindje.

Het kan nu al staan. En het probeert al kleine stapjes te maken.

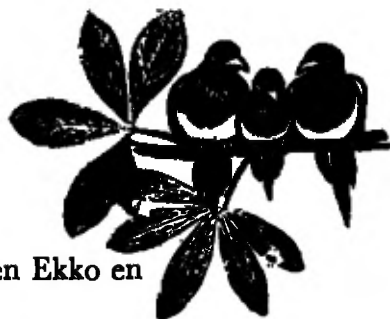
Héél voorzichtig, aan moeders hand.

Of, voetje voor voetje, in de box. Dan houdt het kleine meisje zich aan de rand vast.

Ekkepukkie, het eksterjong, slaapt niet meer in het nest.

Hij zit nu 's nachts, heel parmant, tussen vader en moeder Ekster in.

Ze slapen op een tak. Ekkepukkie heeft zijn kopje diep in de veren gestoken.

Zo slaapt hij veilig en warm, dicht tegen Ekko en Ekka aangedrukt.

Ook het houtduivennest is 's nachts leeg. Het nest is veel te klein geworden voor al de houtduifjes, die zo gegroeid zijn.

's Avonds slapen ze allemaal op een rijtje, op een dikke tak, in de kastanjeboom. Net als de familie Ekster.

Het geroekoe van de houtduiven is het laatste geluid dat je hoort in de stilte van de tuin. Het klinkt als een slaapliedje . . .

Dan hoor je alleen nog maar het geritsel van de bladeren in de wind. Dan slapen al de vogels.

Het kindje is ook uit haar wiegje gegroeid. Al lang hoor!

De kleine teentjes traptten maar steeds de dekentjes los, die mammië 's avonds met zoveel zorg had ingestopt.

„Het gaat niet meer,” zei mammië op een dag tegen pappie. „De wieg moet op zolder. Ze is er te groot voor geworden. Er moet een ledikantje komen.”

Wel jammer van dat wiegje. Het is zo mooi!

Met roze stof bekleed en brede stroken kant er omheen. Aan de kap hangt een lang lint. En aan dat lint hangt een zilveren rammelaartje.

Als je er tegen aan slaat, klingelt er een klein belletje binnenin.

Klingeling, klingeling . . .

O, wat klingelt dat mooi!

Wat heeft het kindje daar veel mee gespeeld.

Altijd maar weer met de kleine handjes het weggeduwd; of de blote voetjes er tegenaan getrappeld tot het rammelaartje klingeling zong.

Het is een prachtig rammelaartje!

Aan één kant glad en rond. Maar op de voorkant staat een konijntje met lange oren. Zo'n gezellig snuffelkonijntje.

„Snuffelijntje”, noemde pappie het kindje, toen het nog maar zo'n héél, héél klein bebietje was. En daarom kreeg het ook een rammelaartje met een snuffelijntje erop.

Maar heeft het kindje dan helemaal geen andere naam?

O ja, natuurlijk wel, een heel lange zelfs!

Let maar eens op! Het heet: Dorothea.

En zeg nu zelf, zo'n lange naam past toch niet bij zo'n klein peutertje?

Daarom noemen haar ouders haar Doortje.

Maar haar pappie zegt nog vaak: „Snuffelijntje”. Het kindje luistert naar allebei die namen.

Doortje heeft dus, net als Ekkepukkie en de houtduifjes, een grotere slaappleaats gekregen.

Nu kan ze met haar bruine beentjes net zo hard trappelen als ze maar wil.

Haar teentjes komen nog lang niet aan het voeten-eind.

Mammie kan de dekens nu zo goed instoppen, dat Doortje ze lekker niet meer los kan trappelen.

Maar waar moet dat mooie klingelrammelaartje nu hangen?

Er is geen kap over het ledikantje waaraan het kan hangen, zoals bij de wieg.

Het kan nu niet meer bengelen aan het lint.

Nu, dan moet ze er maar mee spelen in de box.

Zo wordt er de hele dag muziek gemaakt in de tuin, door Doortje en haar rammelaartje.

„Ta, ta, ta,” brabbelt Doortje, „ta, ta, ta, u-ju-ju.”

En het rammelaartje zingt: „Klingeling, klingeling, ling-ling . . .”

De oude mevrouw zit vaak in de serre.

Ze hoort het.

Ze glimlacht erom.

Ze is gelukkig, omdat het nu niet zo stil meer is in dat deftige huis en de grote tuin!

hoofdstuk 6

Op een dag is het héél, héél warm.
Doortje zit stil in haar box te spelen.
De zon schijnt heel fel. Maar onder de kleurige
parasol is zij lekker in de schaduw.
Ze gooit haar rammelaartje van de ene hoek naar
de andere.
Kruiwend gaat ze het dan weer halen.
Dat is een leuk spelletje. Ze doet het dan ook telkens
weer.
Maar ze wordt er wel moe van!
Even uitrusten, even op haar rugje liggen . . .
Ze kijkt omhoog, naar de groene blaadjes van de
boom, die dansen door de zomerwind heen en weer.
Heen en weer en op en neer.
Die blaadjes maken lichtplekjes op de muur. En
schaduwplekjes. Dat is leuk om naar te kijken.
Doortje wordt slaperig . . . ! Ze gaapt eens flink,
met haar mondje wijd open.
En dan valt ze in slaap . . .

Een paar kleine zwarte kraaloogjes hebben al een
tijdje vanuit de boom naar het kindje gegluurd.
Het zijn de oogjes van Ekkepukkie. Die is nu al zo
groot dat hij alleen in de tuin kan rondvliegen.
Nu zit hij daar maar te gluren in de boom.
Waar kijkt hij toch zo naar?
Naar dat mooie en blinkende rammelaartje!
Hij kan er zijn oogjes niet van afhouden!
Er valt een zonnestraaltje op het rammelaartje.

Nu is het net een lichtje geworden.

Een stralend lichtje.

Zeg, weten jullie nog wel, dat Ekko, Ekkepukkies vader daar ook eens zat te kijken naar die zilveren theepot?

Ja?

En wat er toen gebeurde?

Weten jullie dat nog?

Ook nog van het lepeltje?

Ekkepukkie vindt dat mooie blinkdingetje nog véél prachtiger dan het lepeltje, dat in zijn nest ligt. Hè, hij krijgt toch zo'n vreselijke zin om dat ding, dat daar ligt, te gaan pakken.

En het dan mee te nemen naar het nest.

Om het bij die andere schat, bij het lepeltje neer te leggen

Hij hipt eens op een lagere tak.

Zal hij het maar wagen?

Nee hoor, hij durft nog niet.

Er stapt juist iemand door de open balkondeuren naar buiten. 't Is mammie, die haar kindje een beetje vruchesap wil brengen.

Ze kijkt naar haar slapend kindje. O, wat is het toch lief, zoals het daar ligt en slaapt.

Ze gaat de kamer weer in. Ze zingt omdat ze zo blij is. Heel zachtjes, om het kindje niet wakker te maken.

Dat slaapt heerlijk door op haar rugje.

Het is ook zo warm vandaag!

hoofdstuk 7

Ekkepukkie ziet mammie door de deuren verdwijnen.

Nu zal hij het maar weer proberen.

Tjonge, kijk hem eens!

Zomaar ineens in één keer op de rand van de box!

Nou, hij durft wel!

Zijn zwarte kop draait hij naar alle kanten om in het rond te kijken.

Geen onraad . . . ?

Dan laat die brutale rakker zich op het boxkleed zakken.

Vlak bij het slapende meisje. Doortje beweegt zich wat.

Ze draait zich een beetje om en gaat op haar zij liggen.

Ekkepukkie schrikt ervan. Hij neemt een sprongetje naar de hoek van de box. Hij tilt z'n vleugels alvast een beetje op.

Dan kan hij meteen wegvliegen, als het nodig is.

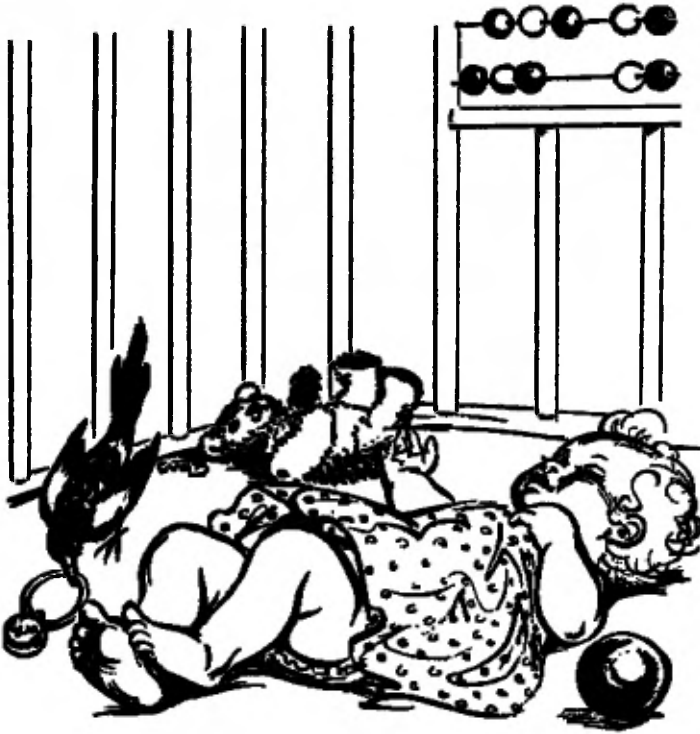
Kleine Doortje, word toch wakker!

Er is een dief, die jouw Snuffelijntje wil roven . . . !

Maar Doortje slaapt rustig door. Zij weet nog niets van dieven!

Haar wereldje bestaat alleen uit blijde gezichten en lieve woordjes van haar pappie en mammie! En van de oude mevrouw beneden, die ook vriendelijk tegen haar lacht.

En van Annie, die het toch zo leuk vindt, dat er nu een kindje in huis is.

Ekkepukkie staat nog steeds, met opgetilde vleugels, in het hoekje.

Zal hij maar niet liever terugvliegen naar het veilige nest?

Och kom, zo'n bangerd is hij toch ook niet . . .

Er komt niemand.

En ook het kindje ligt weer doodstil.

Dapper hipt Ekkepukkie dichterbij.

Hip, hip. Hip, hip, tot vlak bij Doortjes bruine teentjes. Nu kan hij het rammelaartje zomaar pakken!

En dat gaat hij doen ook.

Maar het valt niet mee, hoor! Het rammelaartje is zo dik, dat hij zijn snavel er niet omheen klemmen kan.

Dan probeert hij de witte benen ring, die eraan zit, beet te pakken.

Daarvoor moet hij z'n bek wijd opensperren.

't Gaat moeilijk!

Hij sjort en sjort . . . Ringelingeling, klinkt plotse-
ling het belletje binnenin!

Hoe meer Ekkepukkie sjort om die ring stevig met
z'n snavel beet te pakken, hoe vrolijker het bel-
letje gaat rinkelen

Doortje, word je nog niet wakker?

Hoor je helemaal je rammelaartje niet?

Het wil je waarschuwen! Hoor dan: ringelinge-
ling! Een dief! Ringelingeling, een dief . . . !!

Eindelijk doet Doortje haar oogjes open.

Die staren nog dromerig naar boven.

Ze gaapt en duwt haar knuistje in haar ogen.

Dan doet ze haar duimpje in haar mondje en ligt
tevreden te kijken.

Hè, wat schrikt ze incens!

Iets zwart-met-wit vliegt zo dicht over haar hoofd-
je, dat haar krulletjes in haar oogjes waaïen . . .

Ze is zo geschrokken, dat ze ervan huilen gaat.

Nee maar, wat zet ze een keel op!

Moeder komt er opaf.

Wat is dat nu?

Huilt Doortje?

Dat gebeurt anders haast nooit.

Wie heeft haar kwaad gedaan?

Mammie tilt het huilende kindje op en neemt het op haar arm.

Ze troost het met lieve woordjes: „Stil maar, lieveling, stil maar. Wat is er dan?”

Het snikken bedaart al gauw.

Op dat veilige plaatsje, haar hoofdje op mammies schouder, verdwijnt alle verdriet.

Maar ze kan nog niet aan mammie vertellen, waardoor ze zo geschrokken is.

Ze kan alleen maar zeggen: „Ta-ta, ma-ma, pa-pa, da-da.”

Ze danst alweer op mammies arm en brabbelt: „Ma-ma, ma-ma.”

Haar snuitje straalt.

Mamma lacht ook.

Ze zegt: „Zonneschijntje!”

Ze geeft Doortje een beetje lekker vruchtensap te drinken uit een kroesje.

Hè-hè, dat smaakt na een slaapje! En na al die schrik . . .

Dan zet mammie Doortje weer in de box.

Ze gaat binnen verder met haar werk.

Ze weet niets van die dief, die Doortjes ramme-laartje gestolen heeft.

Van Ekkepukkie, die haar meisje zo heeft laten schrikken.

Nee, maar als ze het wist . . .

Doortje wil verder gaan met haar spelletje van daarnet.

Maar waar is Snuffelijntje?

Doortje kijkt rond. Ze ziet haar rammelaartje niet.

Wel vindt ze de rode rammelbal.

Nou, die is ook leuk. Ze pakt hem beet.

Ram-ram-ram, ram-ram-ram.

De rammelbal klinkt niet zo vrolijk als Snuffelijntje. Maar Doortje vindt het toch ook mooi.

Tevreden zit ze er mee te rammelen.

Ze denkt niet eens meer aan dat arme weggeroofde Snuffelijntje . . .

hoofdstuk 8

Het wordt avond.

Pappie is al thuis gekomen.

Hij tilt zijn kindje uit de box. Straks zal mammië haar pap voeren.

Maar eerst komt nog het speeluurtje met pappie.

Nu mag ze, als elke avond, nog eventjes paardje-rijden op pappa's knie.

Dat is een feest!

Ze schatert het uit!

Mamma ruimt ondertussen de box op.

„Hé,” denkt ze verwonderd, „waar is het rammelaartje? Vanmiddag speelde Doortje er nog mee.”

Ze kijkt rond. Ze zoekt overal.

In de box en erachter. Onder de box en ervoor.

Maar het is nergens te vinden.

Zou die kleine rakker het over de rand van het balkon gegooid hebben?

Dan ligt het beneden. In de tuin van de oude mevrouw.

Pappa moet straks maar even gaan zoeken.

Na het speeluurtje krijgt Doortje haar pap.

Dan brengt mammië haar naar boven.

Naar haar ledikantje.

Ondertussen gaat pappa de trap af, naar beneden.

Hij klopt aan de kamerdeur.

De oude mevrouw roept: „Binnen!”

Vader gaat de kamer in. Hij groet de oude mevrouw. Dan vraagt hij, of hij even in de tuin mag zoeken naar het rammelaartje.

Natuurlijk mag dat.

Omdat het zo'n mooie zomeravond is, loopt de oude mevrouw mee de tuin in.

Maar wat raar, het rammelaartje ligt ook niet in de tuin . . .

Ze zoeken overal. Op het grindpad en op het gras. Tussen de varens en de viooltjes.

Maar nergens zien ze het rammelaartje blinken.

Erg vreemd is het.

Het moet toch ergens zijn!

Mevrouw schudt haar hoofd. Vreemd, héél vreemd . . .

Ze moet ineens aan het zilveren lepeltje denken.

Dat verdween ook zo maar en het is nooit teruggevonden . . .

Ze zegt: „Het lijkt wel, of we een dief in de buurt hebben! Eerst verdwijnt mijn zilveren lepeltje. En nu het rammelaartje.”

Ze vertelt pappa het verhaal van het verdwenen lepeltje.

Hij luistert en schudt ook zijn hoofd.

Een dief?

Maar mammie heeft niemand op het balkon gezien.

En ze was de hele middag in de kamer.

Waar moet die dief dan vandaan gekomen zijn?

Hij begrijpt er niets van.

En de oude mevrouw ook niet.

Ze schudden beiden het hoofd.

„Dank u wel mevrouw,” zegt pappa, „misschien vinden we het rammelaartje toch nog wel terug.”

„Ik hoop het,” zegt de oude mevrouw, „maar vreemd is het toch wel.”

Pappa gaat naar boven.

Samen met mammie zoeken ze nog eens overal op het balkon.

Maar Snuffelijntje komt niet tevoorschijn.
Ondertussen zit de de dief heel tevreden tussen
vader Ekko en moeder Ekka op een tak boven hun
nest.

Het is al helemaal schemerdonker tussen de grote
bladeren van de kastanjeboom.

Ekkepukkies oogjes vallen al bijna dicht van slaap.
Maar telkens spert hij ze weer wijd open.

Dan kijkt hij met zijn knipperende kraalooogjes nog
even naar dat ronde, glimmende ding in het nest.
Tjongejonge, wat hebben die Ekko en Ekka opge-
keken, toen Ekkepek met die schat in z'n bek naar
het nest kwam vliegen.

Krrè-krrè, ha-ha, schaterden ze van trots en opge-
wondenheid.

Ekkepek legde het rammelaartje, dat steeds maar
klingelde, naast hun andere schatten neer.

Bij het lepeltje en het stukje glas en het schroefje . . .
Hun eksternest is een hele schatkamer geworden!
Met z'n drietjes hebben ze tevreden geluidjes ge-
maakt.

Ekkepukkie is al groot genoeg, om voor zijn eigen
voedsel te zorgen. Maar Ekka ging toch gauw een
vette worm voor hem zoeken.

Als beloning . . .

Die dievenbende daar boven in het nest!

Dieven?

Welnee, ze vinden zichzelf helemaal geen dieven!
Ze zijn alleen maar schatbewaarders . . . !

hoofdstuk 9

Tevreden laat Ekkepukkie de luikjes van zijn kraaloogjes dichtvallen.

Nu slaapt hij in.

Hij is zich van geen kwaad bewust!

Jammer, het duurt maar een paar daagjes, dan glimt dat leuke Snuffelijntje ook al niet zo mooi meer.

Er vallen wel eens regendrupjes op.

En er dwarrelen stofjes en blaadjes op neer.

En die domme Ekkepukkie laat er zelf zo maar een viezigheidje op vallen.

Nee hoor, dat mooie, zilveren Snuffelijntje is maar een heel gewoon smerig beestje geworden . . .

Maar daar geeft de familie Ekster niet om!

Die is nog steeds verschrikkelijk trots op hun schat in de schatkamer.

Om de beurt nemen ze hun schatten in de snavel.

Ze pronken er een beetje mee en laten het dan weer in het nest vallen.

Als je heel stil onder de boom zou gaan staan luisteren zou je het kunnen horen.

Heel zachtjes klinkt het daarboven: klingeling, klingeling.

Jullie weten natuurlijk wel, hoe het komt, dat het fijne belgerinkel daar zo hoog in die boom kan klinken!

Maar laat het nog even het geheim van Ekko, Ekka en Ekkepukkie blijven!

Doortje groeit en groeit maar.
Nu kan ze al een klein beetje lopen.
Heel parmant stapt ze soms tussen pappie en mam-
mie een eindje door de kamer.
Haar kleertjes worden veel te klein.
Moeder moet steeds maar grotere kleertjes naaien
en breien.
De kleertjes, die te klein geworden zijn, geeft ze
aan een mevrouw, die ook een meisje heeft.

**Dat meisje is kleiner dan Doortje.
Haar passen die kleertjes nog wel.
Een enkel jurkje of truitje geeft mammi niet weg.
Ze denkt: „Dat is leuk voor Doortje, als die later
eens een bebiepop krijgt om mee te spelen.
Dan kan die pop dat truitje dragen. Dat zal leuk
zijn.”**

**En dan denkt ze ook: „Jammer toch, dat het
rammelaartje niet teruggevonden is. Dan kon ik
het tegelijk met deze kleine kleertjes bewaren.
Als ze later zelf mammi wordt, zou haar kindje
er mee kunnen spelen.”**

Ze zucht er een beetje van . . .

Jammer toch van Snuffelijntje.

Waar zou dat toch zijn?

Wist ze maar waar het gebleven was!

O ja, jullie weten het wel.

**Maar hoe kan Doortjes moeder nu weten, dat het
verloren ding zo dicht bij haar is . . . ?**

In de tuin . . . !

Ja, kon ze maar even in het eksternest kijken . . .

Maar zo groot is moeder niet.

Wie, ja wie zal het haar vertellen?

hoofdstuk 10

Het is wel fijn om zo'n grote kastanjeboom in je tuin te hebben.

In de winter heeft hij geen bladeren. In plaats daarvan zitten er donkerbruine knoppen aan de takken.

Hoe langer de winter duurt, hoe dikker de knoppen worden. En hoe meer ze gaan glimmen.

Als het voorjaar wordt, zijn het allemaal dikke glanzende knoppen geworden.

Dan gebeurt een wonder.

Dan barsten de bruine knoppen open.

Er komen heel fijne, lichtgroene blaadjes uitpiepen.

Die blaadjes vouwen zich open.

Dan is het net, of het heel kleine kinderhandjes zijn met vijf héél fijne vingertjes eraan.

De kastanjehandjes vouwen zich hoe langer hoe verder open.

Ze wuiven naar je, als de wind door de takken waait.

En als ze helemaal open zijn en gegroeid tot grote groene kastanjebladeren, gebeurt er een nieuw wonder.

Dan komen de kastanjekaarsjes!

Je zou een kastanjeboom een voorjaarskerstboom kunnen noemen. Alle mensen worden er blij van als ze zien, dat de kastanjeboom vol witte kaarsjes zit.

„Ha,“ zeggen ze dan, „het is lente!“

Soms heeft een boom lichtrode kaarsjes.

Maar die in de tuin zijn wit.

In het voorjaar staat ook deze boom vol witte kaarsjes. Kaarsjes van bloesemblaadjes.

Na een paar weken laat de boom die bloesemblaadjes vallen.

Het lijkt wel of er door de voorjaarswind allemaal sneeuwvlokjes naar beneden komen.

Ze dwarrelen neer op het groene gras en op het donkere tuinpad.

Zelfs Zwart-Jan krijgt er een paar op zijn zwart en Oele op zijn grijs velletje. Maar ze merken er niets van.

Als ze in een dolle bui tikkertje met elkaar spelen en ze door de varens vliegen, vallen die blaadjes daar op de grond.

Rondom de dikke stam van de oude kastanjeboom ligt nu een zacht, wit tapijt van bloesemblaadjes. Die kastanjeblaadjes uit de donkere knoppen en de bloesemblaadjes zijn een wonder.

Een wonder, dat God elk jaar opnieuw doet gebeuren. Want Hij is de Schepper van alles wat leeft en groeit.

En na de bloesemblaadjes komt er weer een nieuw wonder. Dan groeien er op de plaats waar de bloesempjes gezeten hebben, piepkleine kastanjes. Ze zitten nog verstopt in een groen huisje.

Dat huisje is een groen bolletje met stekeltjes eraan. O nee, geen prikstekeltjes hoor. Maar 't lijkt toch wel heel prikkerig!

Binnenin dat groene stekelbolletje groeit de kleine kastanje.

Net zo als Ekkepukkie en de houtduifjes ook groeien.

Ook dat is een wonder, hoe kleine kastanjes en dieren en kindertjes zo groeien kunnen.

In de zomer als de zon zo heet is, kun je fijn onder de boom zitten.

Dan is het heerlijk koel in de schaduw van al die groene bladeren.

En daarna zal het herfst worden.

Dan zullen de kastanjes zo groot geworden zijn, dat de groene prikballen te klein voor hen worden.

Dan zullen de glimmende bruine kastanjes uit hun huisjes barsten.

Met een doffe plof kun je ze – plof – op de grond horen vallen.

Dan zal Annie een mandjevol van die bruine ballen zoeken.

Ze zal ze stevig met een wollen doek opwrijven, tot ze glimmen als een spiegel.

En dan brengt ze die glimballen naar boven. Voor Doortje.

Die zal er mee kunnen spelen en ze over de vloer laten rollen.

Of pappa maakt er met lucifersstokjes grappige mannetjes van.

Dan zal Doortje: „Pop, pop, pappa!” roepen.

Toch kan zo'n prachtige kastanjeboom ook verdriet geven.

Dat kun je haast niet geloven hè? Maar toch is het zo.

Hoe dat kan?

Lees maar verder, dan vertel ik het je.

hoofdstuk I I

Aan de andere kant van de tuinmuur staat een rij kleine huisjes.

Als het zomer is, maken al de bladeren aan die kastanje samen, dat het in een van die huisjes altijd donker is.

Want nu kan het zonlicht niet door het raam naar binnen schijnen.

In dat huisje woont een meisje met haar vader en moeder.

Dat is Lieneke.

Maar die is al groot. Ze is al bijna acht jaar.

Jammer, Lieneke is al heel lang ziek.

Ze moet in bed blijven.

De dokter zegt, dat ze geen wilde spelletjes mag doen. Ze moet uitrusten.

Dan kan ze wel weer beter worden.

Maar het duurt wel lang.

Lezen mag ze wel.

Lieneke houdt zoveel van lezen.

Maar ze heeft niet erg veel boeken. Die kunnen haar vader en moeder niet kopen.

Want Lieneke moet drankjes en eitjes hebben om sterk te worden. En dat kost al zoveel geld.

Ze heeft haar boeken al wel twintig keer uitgelezen.

Maar dat is niet erg. Ze vindt ze heel mooi.

Er staan veel versjes in haar boekjes. Die kent ze allemaal uit haar hoofd.

Sommige ervan kan ze zingen.

Dat doet ze ook wel.

En als moeder klaar is met het werk, komt die bij Lieneke zitten met haar naaiwerk.

Dan wordt het feest voor Lieneke. Want onder het naaien vertelt moeder haar prachtige verhalen.

Verhalen die moeder zelf gelezen heeft, toen ze een meisje was, net zo oud als Lieneke nu is.

Of . . . nóg mooier, verhalen die echt gebeurd zijn! Verhalen over iets dat moeder zelf beleefd heeft op de boerderij waar ze vroeger woonde met haar vader en moeder.

O, Lieneke zou best op een boerderij willen wonen.

Dan zou ze de kuikentjes willen voeren.

Of aan de lammetjes, die geen moeder meer hadden, het flesje geven. Zoals aan dat ene zwarte lammetje dat moeder overal achterna liep, tot in de keuken toe . . .

En meehelpen als het hooitijd is.

In het hooiveld lopen, in de zon.

Dat lijkt haar zo heerlijk!

Maar ze woont niet op een boerderij.

Ze woont in een stad.

En ze kan niet huppelen en springen in een hooiveld.

Want ze moet aldoor maar rustig in haar bed blijven liggen. In dat kamertje, waar het 's zomers altijd zo donker is.

Op een morgen komt de dokter haar weer opzoeken.

Hij maakt grapjes met haar.

Daar moet Lieneke om lachen. Ze krijgt warempel een kleur op haar bleke wangen.

Hij brengt een paar mooie sigarebandjes voor haar mee.

Daar is ze heel blij mee, want die spaart ze. Ze kan deze nieuwe in haar schrift plakken.

Daar zitten al wel veertig sigarebandjes in.

Er zijn hele mooie bij. Met schepen erop.

„Uw meisje moet voor het open raam liggen,” zegt de dokter tegen moeder.

„Er moet veel meer zon en licht in deze kamer komen.”

Ja, dat kan de dokter wel zeggen. Maar hoe moet het in Lienekes kamertje zonnig en licht worden? De bladeren van de boom houden immers alle zonnestralen tegen.

En daarom is het kamertje zo donker en somber. De dokter gaat bij het raam staan. Hij kijkt naar buiten, naar de boom.

„Als u nu eens aan de mevrouw van het grote huis vroeg, of die dikke tak er mag worden afgezaagd,” zegt hij, „dan zou de zon hier ook naar binnen kunnen schijnen.”

Dat zal vader dan maar gaan doen. Als het nu beter voor Lieneke is, wil hij het wel vriendelijk gaan vragen. „Vooruit dan maar,” zegt hij.

Vader gaat diezelfde avond nog naar het grote huis.

Hij trekt aan de koperen bel.

Kleng-klang-kleng . . . tjonge, wat galmt die bel in de lange gang!

Vader schrikt er zelf een beetje van!

Als de oude mevrouw nu maar niet boos wordt om zoveel lawaai . . .

Maar aan het vriendelijk gezicht van Annie, die hem open doet, ziet hij wel, dat niemand boos is. „Goedenavond juffrouw,” zegt hij, „ik ben Beumer. Ik woon in de Wagenstraat hierachter. Zou ik mevrouw even kunnen spreken?”

Annie zal het even gaan vragen. Al gauw komt ze terug.

„Mevrouw vraagt, of u binnen wilt komen.”

Achter Annie aan loopt hij de witte marmeren gang door, naar de serre.

Door de glazen deur, aan het eind van de lange gang, ziet hij al het groen van de tuin. Wat lijkt dat mooi!

Even later zit hij tegenover mevrouw. Hij vertelt haar alles van Lieneke, hun ziek meisje.

„Och,” zegt de oude dame, „moet ze nu zo lang liggen? Wat jammer voor dat meisje!”

Ze schudt haar hoofd en zegt nog eens: „Wat jammer.”

„Ja mevrouw, dat is ook zo. Nu vindt de dokter, dat ze meer licht en zon moet hebben. En dat kan niet, want de bladeren van uw grote kastanjeboom in de tuin, houden de zon tegen. Zou u het goed

vinden, dat ik die grote dikke tak eraf zaag? Dan kan de zon in haar kamer schijnen en dan kan Lieneke weer sterk en gezond worden. Ik wil het zelf wel komen doen zaterdag. Dan ben ik vrij." Mevrouw kan op dat vriendelijk verzoek geen „nee" zeggen.

Het is natuurlijk wel een beetje jammer van die mooie boom, maar het meisje moet toch beter worden.

„Dan moet het maar gebeuren," zegt ze.

Meteen staat ze op en gaat naar de kamer achter de serre. Op de tafel staat een schaal met fruit. Twee grote sinaasappels neemt ze er af. Die geeft ze aan Beumer. Die moet hij voor Lieneke meenemen.

„Kan ze ook al lezen?" vraagt ze.

„Ja mevrouw. Ze kent haar boeken allemaal uit het hoofd, want veel heeft ze er niet."

Mooi, dan zal mevrouw op de zolder gaan kijken. Daar moeten nog wat kinderboeken liggen. Die moet Beumer dan zaterdag maar meenemen.

„Dank u wel," zegt hij verrast. „Wat zal Lieneke daar blij mee zijn!

Ik zal de tak er netjes voor u afzagen."

„Dat is goed. Tot zaterdag, Beumer."

„Dag mevrouw!"

hoofdstuk 12

Zaterdagmorgen komt Lienekes vader met een grote zaag en een bijl.

Van Annie krijgt hij de lange ladder, die in de schuur staat. Die zet hij tegen de dikke stam van de kastanjeboom. Dan klimt hij er op.

De familie Ekster fladdert onrustig rond.

Wat moet die vreemde man daar zo dicht bij hun nest, hun schatkamer?

Beumer hoort hun onrustig gefladder en hun tsè-tsè-tsè-geroep.

Hij kijkt rond en ziet de vogels.

Hij ziet ook een nest, een paar takken hoger.

Aha, hebben die rakkers hier hun nest? Dat zal hij straks eens aan Lieneke vertellen! Die heeft altijd zo'n plezier om die vogels met hun zwart-en-witte jasjes.

Als hij met het zagen klaar is, zal hij eens even een kijkje in dat nest nemen. Om zijn meisje alles ervan te kunnen vertellen

Maar kom, eerst moet die dikke tak eraf.

Hij zet de zaag erop en nu hoor je een tijd lang niets anders dan oeisj iesj . . . oeisj iesj . . . oeisj iesj . . .

Heen en weer gaat de zaag. Al dieper dringt hij in het hout. Het zaagsel valt op de grond. Het maakt daar een lichtgele plek op de donkere aarde.

Oef, het valt niet mee, hoor!

De tak is veel dikker dan hij dacht. Maar na een poos is de zaag er toch bijna door.

Dan neemt hij de bijl. Met een forse slag houdt hij de tak van de boom.

Die valt met een krakend geluid op de grond.

't Is me een knaap hoor, nu hij daar zo ligt.

Geen wonder dat Lienekes kamertje daar zo donker van werd! Wacht, hij zal eens wat hoger klimmen.

Even naar Lieneke wuiven. Kijk, ze ziet hem ook.

Ze steekt haar smalle handje op en wuift naar hem.

„Dag, vader,” roept ze, „ik zie een héél groot stuk van de blauwe lucht!”

„Mooi zo,” roept hij terug, „zeg, ik geloof dat het nest van de eksters in deze boom zit.”

„O, wat leuk! Hoe ziet het er uit?”

„'k Zal er eens even in kijken, hoor!” belooft hij.

Vader klimt op de bovenste sport van de ladder.

Hij zet z'n voet op een hogere tak. Lieneke hoort de bladeren ritselen. Ze hoort hem van tak tot tak hoger klimmen.

Maar nu ziet ze hem niet meer. De bladeren verstoppen hem.

Hij kan nu in het nest kijken.

„Een slordig nest,” denkt hij, „wat takjes, wat rommeltjes . . .”

Maar wat is dat?

Ziet hij daar iets blinken tegen de rand?

Beumer kijkt nog eens goed.

Hij duwt een paar takjes opzij en . . . nee maar!

Wat komt daar te voorschijn?

Een rammelaar . . . !!

Die ziet er nogal viezig uit. Maar je kunt toch wel zien, dat het een mooi rammelaartje is. Het lijkt wel van zilver!

Er staat een konijntje op. Hoe komt dat hier?

Of . . . zouden die rakkers . . . ?

Beumer heeft wel eens gehoord, dat eksters nogal diefachtig zijn. Maar hij heeft het nooit willen geloven.

Hij veegt het rammelaartje zo goed mogelijk

schoon aan z'n werkbroek. Dan steekt hij het in zijn zak.

Hij zoekt nog verder in het nest.

Kijk, daar vindt hij warempel ook nog een zilveren lepeltje!

Verder liggen er nog wat andere dingetjes.

Wat schroefjes en zo . . . Die laat hij maar liggen.

Waar zouden die dieven het rammelaartje en het lepeltje weggehaald hebben?

Vast uit de tuin!

Hij zal ze meteen aan de oude mevrouw laten zien.

Heel voorzichtig klimt hij naar beneden, tot hij weer op de ladder staat.

Nu ziet hij Lieneke weer.

Hij roept: „'k Heb straks een mooi verhaaltje voor je!”

„O, wat fijn. Komt u gauw?”

„Ja hoor, eerst nog even de tak aan stukken zagen!”

Na een poosje is dat ook gebeurd.

Hij stapelt alles op een hoop bij de tuinmuur.

Zie-zo. Nu kan de oude mevrouw dat hout in de winter in haar kachel stoken.

En nu kan zijn Lieneke van de zon genieten.

hoofdstuk 13

Beumer ziet mevrouw al in de serre zitten. Ze heeft een breiwerkje in haar handen.

Annie brengt juist de koffie binnen.

Beumer stapt op de serre af.

Annie schuift de deur voor hem open.

„Mevrouw,” zegt Beumer lachend, „wist u wel, dat er in uw kastanjeboom een zilverschat verborgen lag?”

„Een zilverschat . . .? Och kom, u maakt zeker maar een grapje?”

Maar Beumer steekt zijn hand al in zijn broekzak en . . .

„Ziet u dan zelf maar,” zegt hij.

En wat zien mevrouw en Annie daar op z'n grote hand liggen . . .?

Het lepeltje en het rammelaartje!

„Och, och,” roept mevrouw uit. Ze legt haar breiwerk neer en slaat de handen ineen van verbazing.

„Maar dat is immers ons lepeltje, dat al zo lang zoek is! En het rammelaartje van het kleine meisje, dat boven woont!”

Nu moet Beumer binnen komen en haar vertellen, waar hij het gevonden heeft. Dat doet hij.

„De eksterfamilie zal er wel meer van weten,” zegt hij.

Ze krijgen allebei een kleur, mevrouw en Annie. Mevrouw schaamt zich wel een beetje, dat ze toen zo op Annie gemopperd heeft.

Toen het lepeltje nergens te vinden was.

Annie krijgt een kleur, omdat ze zo blij is, dat het lepeltje weer terecht is. Nu weet mevrouw dus, dat zij het niet gedaan heeft!

„Ik had niet zo boos op je moeten zijn, Annie,” zegt mevrouw, „maar hoe kon ik ook weten, dat er toen een dief was geweest? Wat zullen ze boven ook blij zijn, dat het rammelaartje weer terecht is. Ik zal het straks meteen gaan brengen!”

„Geeft u het eerst maar even aan mij, mevrouw,” zegt Annie. „Ik zal het, met het lepeltje, schoonmaken en weer mooi oppoetsen.”

Dat vindt mevrouw best.

Annie gaat ermee naar de keuken. Al zingend boent en poetst ze het lepeltje en het rammelaartje tot ze beide weer blinken en glimmen, alsof ze nieuw zijn.

Snuffelijntje wordt weer een heel mooi, deftig konijntje!

Ondertussen drinkt Beumer met mevrouw een kopje koffie. Ze vraagt hem naar Lieneke.

Beumer vertelt haar, hoe blij Lieneke met de sinaas-appels was. En ook, dat ze nu een groot stuk van de blauwe lucht kan zien.

„Ik weet nog wat beters,” zegt mevrouw, „zogauw ze wat sterker is, moet ze als het mooi weer is, hier maar op een ruststoel in de tuin komen liggen. Tenminste, als de dokter het goed vindt. Helemaal buiten is nog beter dan voor het open raam.”

Daar wordt Beumer stil van!

O, als dat eens kon wat zou dat hun zwakke, bleke Lieneke goed doen!

„Ik kan u niet zeggen hoe fijn ik dat vind,” zegt hij blij, „maar zal het niet te veel drukte voor u zijn?”

„Och,” zegt mevrouw glimlachend, „een beetje drukte zal ook wel gezelligheid brengen in onze tuin.”

Uit de kamer haalt ze een stapeltje boeken.

„Wilt u die meenemen voor Lieneke?” vraagt ze, „mijn kinderen hebben er vroeger van genoten.

Nu kan Lieneke er plezier van hebben. Er is ook een kinderbijbel bij.”

„’t Is geweldig,” zegt Beumer, „die hadden wij al zo lang voor haar willen kopen. Maar die was te duur voor ons. Ik vertel haar ’s avonds een verhaal uit de bijbel; maar zo mooi, als het in een kinderbijbel staat, kan ik het toch niet.

Dank u wel, mevrouw. Wat zal ons meisje daar blij mee zijn!”

„En ik ben blij dat u mijn lepeltje gevonden hebt. Zo zijn we allemaal blij vandaag!”

En zo is het ook. Allemaal blijde mensen die dag! Lienekes vader en moeder, omdat hun zieke meisje voortaan volop de zon in haar kamertje krijgt. Nu zal ze wel gauw weer sterk en gezond worden. En vergeet Lieneke zelf niet!

Lieneke, die met een kleur van vreugde en inspanning al in de kinderbijbel zit te lezen.

Eerst heeft ze alle platen bekeken. En toen is ze er in gaan lezen. Dat mooie verhaal van de Here Jezus, toen hij zieke mensen ging beter maken.

O, Lieneke weet zeker, dat zij ook gauw beter zal zijn.

Zou de Here Jezus er ook niet voor gezorgd hebben, dat zij nu zo'n fijne lichte kamer heeft gekregen?

En dat ze bij die mevrouw in de mooie tuin mag komen?

Vast wel. Lieneke gelooft het zeker.

Zachtjes neuriet ze een liedje, dat ze op school heeft geleerd.

Het is een blij liedje, omdat ze zelf zo blij is.

Ze kijkt naar de stapel boeken op het tafeltje naast haar bed. Wat voelt ze zich rijk!

Met die mooie kinderbijbel. En al die andere boeken.

En wat heeft ze grote ogen opgezet, toen vader het verhaal vertelde van de zilveren schat in het ekster-nest.

Van het lepeltje en het rammelaartje.

Nou, nou, die eksters . . .

„Als ik in de tuin mag liggen, zie ik misschien dat kleine kindje ook wel,” denkt ze.

Daar verheugt ze zich al op.

hoofdstuk 14

Mevrouw is ook blij.

Omdat het lepeltje weer terecht is.

Ja, maar niet alleen om het lepeltje hoor. Ook, omdat ze het nu weer goed kan maken met Annie.

Die had er toch helemaal geen schuld aan . . .

Annie is natuurlijk ook heel gelukkig.

Want ze doet altijd zo haar best om het mevrouw in alles naar de zin te maken. Ze heeft er beslist erg veel verdriet van gehad toen mevrouw zo op haar mopperde, omdat het lepeltje weg was.

Wie zijn er nog meer blij? Dat kunnen jullie wel raden!

Doortjes pappie en mammie natuurlijk!

Jammer dat jullie die verbaasde gezichten niet kunt zien als de oude mevrouw naar boven gaat en lachend het rammelaartje voor hun ogen omhoog houdt.

Wat een verrassing is me dat!

Doortje zit in de kinderstoel met haar pop te spelen.

Ze ziet het glimmende ding in haar moeders hand.

Ze legt haar pop neer en steekt haar handjes uit.

„Mooi, mooi!” roept ze.

Ja, ze kan ook al een beetje praten nu.

Mammie legt het rammelaartje in haar handjes.

Het meisje hoort het belletje tinkelen. Ze steekt haar wijsvingertje op, alsof ze zeggen wil: Luister toch eens hoe mooi dat klinkt!”

„Mooi, mooi, ziek, ziek!” roept ze verrukt.

De drie grote mensen kijken glimlachend naar het kleine ding. Dat bekijkt nu vol aandacht het rammelaartje. Ze ontdekt Snuffelijntje en roept: „Mooi Nijntje . . . nijntje!”

„Dat is Snuffelijntje,” zegt pappie, „en jij bent ons Snuffelijntje, nu hebben we er weer twee!”
„Nuffijntje,” brabbelt Doortje na.

„We zullen het rammelaartje nu maar heel goed vastmaken,” zegt mammie, „dan kunnen die stoute eksters het niet weer stelen!”

„Ekke niet tout, ekke jief,” babbelt Doortje.

„De eksters zijn stout en lief tegelijk, net als jij,” lacht mammie.

Ze laat Doortje nog een poosje met het rammelaartje muziek maken.

Allemaal blijde mensen vandaag! . . .

Maar wie zouden er niet zo blij zijn?

Dat is voor jullie niet zo moeilijk te raden, hè?

Op de tak bij hun nest zitten Ekko, Ekka en Ekkepukkie.

Nu die man uit de boom verdwenen is, durfden ze wel weer terug te vliegen naar hun nest.

Och, och, wat ziet dat er vreemd uit!

Eè, èè . . . , zeggen ze verdrietig, tsè, tsè, tsè . . .

Ze zoeken met hun snavels naar hun schatten.

Alles weg . . . !

Nee hoor, zij zijn helemaal niet blij . . .

Het is avond. Iedereen slaapt.

Doortje in haar ledikantje. Een duimpje in haar mond. Een armpje om haar popje heen.

Aan het voeteneind hangt het zilveren rammelaartje aan een blauw lint.

Als Doortje haar voetje beweegt onder de deken, zegt het rammelaartje kling-kling-kling . . .

Lieneke slaapt ook.

Het raam staat open in haar kamertje.

Wat is het daar licht!

Want nu kan ook de maan naar binnen schijnen!

Ze werd er even wakker van. Ze is niet gewend, dat het maantje op haar gezicht schijnen kan.

Verwonderd kijkt ze rond naar de schaduwen van de boomtakken op het behang.

Even vindt ze het griezelig, dat heen en weer beweeg van al die schaduwen op de wand.

Ze wil al roepen om moeder. Maar dan denkt ze aan een versje, dat moeder haar geleerd heeft:

*Heer, als mijn moeder rustig slaapt
en donker is de nacht.
Ook in mijn stille kamertje
houdt U over mij de wacht.*

*Ik weet het toch dat niets mij deert,
geen schaduw aan de wand.
Ook in dit stille kamertje
houdt U mij bij de hand.*

En dan is ze ook niet bang meer. Nu vindt ze het zelfs mooi.

Kijk, die schaduwen van de takken dansen op en neer op de lichte muur.

Nu het zo licht is in haar kamertje kan ze ook haar nieuwe schatten op de tafel zien liggen.

De kinderbijbel, waar vader haar vanavond uit voorgelezen heeft.

En de andere boeken.

„Dank U wel, lieve Heer,” fluistert ze, „ik ben zo blij met alles.”

En dan draait ze zich weer om en slaapt rustig verder.

Alle dieren slapen ook.

De familie Houtduif in de kastanjeboom.

De vijf jongen op een tak, naast elkaar.

Vader en moeder Houtduif een takje hoger.

En Oele en Witje en Zwart-Jan slapen ook. Ieder in z'n eigen huis, in z'n eigen mandje.

Ekko en Ekka en Ekkepukkie slapen ook.

Op hun eigen tak, naast het lege nest.

Ekkepukkie in het midden.

Maar voordat die z'n zwarte kraalogjes dicht deed, heeft hij gedacht: „Wacht maar, tot morgen de zon opgaat . . . ! Dan ga ik rondneuzen in de buurt. En kijken of ik weer nieuwe schatten vinden kan . . .”

Die rakker!

